

“เอิร์น”

ฝันอยากเป็น

“พยาบาลทหาร”

วรรณิษา จริตรัมย์ (เอิร์น)

เยาวชน ต.เป็นสุข จ.สุรินทร์

Active

"เอิร์น - วรรณิษา จริตรมย์" อายุ 17 ปี เป็นตัวแทนเยาวชนจาก ตำบลเป็นสุข มาร่วมเรียนรู้ในค่ายพัฒนาศักยภาพและสร้างเครือข่ายเยาวชน ทั้งในและนอกระบบการศึกษา 25 อบท. จังหวัดสุรินทร์ (ภายใต้การดำเนิน โครงการพัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น 4 ภาค) สนับสนุนโดยกรมส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น , กสศ. , สถาบันยุวโพธิชน , สกสว. , ธนาคารไทย พาณิชยกรรม จำกัด(มหาชน) และมูลนิธิสยามกัมมาจล เมื่อวันที่ 1- 21 ตุลาคม 2562 ณ หน่วยอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำห้วยสามสบ ต.ศรีสะเกษ อ.นาน้อย จ.น่าน หลังจากเสร็จสิ้นการอบรมในค่าย 21 วัน เรียบร้อยแล้ว "เอิร์น" ได้มา แשר์ประสบการณ์การเรียนรู้ในค่ายนี้ให้เพื่อน ๆ ได้ฟังกัน

"เอิร์น" เล่าประวัติให้ฟังว่าตอนนี้ตนเองเรียนอยู่ มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กศน. จอมพระ "หนูทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยค่ะ หนูจะจบปีหน้ากลางเดือนมีนาคม **พอจบ ม.6 แล้วอยากทำอนาคตของตัวเองให้สำเร็จคือการเป็น พยาบาลทหาร** แต่ตอนนี้จะช่วยครอบครัวให้สำเร็จก่อน แล้วค่อยเก็บเงิน เรียนต่อ ส่วนการทำงานก็ทำงานมาหลายอย่างมาก ปัจจุบันทำงานเกี่ยวกับ รถ ทำงานออกแบบสติ๊กเกอร์รถแต่ง ฟันสี เวลาจะทำเราต้องออกแบบ ชูด ล้าง ตบแต่ง ทำความสะอาด ติดสติ๊กเกอร์ แล้วฟันสี หนูทำได้ทุกอย่าง" ก่อนหน้านี้ "เอิร์น" บอกว่าเริ่มทำงานครั้งแรกเป็นกรรมกรก่อสร้าง ได้ประสบการณ์ว่าเป็น

งานที่ร้อนและหนักมาก จากนั้นก็ออกมาอยู่โรงเรียน เป็นแม่ครัวทำอาหารให้ เด็กนักเรียนทาน ซึ่งต้องตื่นตั้งแต่ตี 4 ทำอยู่ไม่นานก็ออกเช่นกัน

"หนูชอบงานเกี่ยวกับรถแต่งมากที่สุด มีอิสระ เป็นอาชีพที่ดีมากดีมาก ก็ชอบ ที่งานเป็นแบบนี้ งานแต่งรถฝึกให้เราเรียนรู้จากที่ไม่เคยรู้ว่าการแต่งรถมันเป็น แบบไหน ทำงานแบบไหนบ้าง **การแต่งรถต้องใจเย็น รอบคอบ หนูเป็นคนทำงานแล้วใจร้อน แต่พอได้ทำงานรถแต่ง ทำให้เราใจเย็นลง** พอมา ทำงานรถแต่งก็อยากแต่งรถของตัวเอง ตอนนี้มีรถกระบะเป็นของตัวเอง แม่ ออกให้แล้วช่วยกันจ่าย"

สำหรับการมาเข้าค่ายนี้ มีอาชีพใน อบต.เป็นสุข คือ อาแซมป์ มาชวนเข้า ค่ายค่ะ พอดีสอบเสร็จ จึงสมัครใจมา ความคาดหวังก่อนมาค่าย คือ จะได้ ความรู้มากขึ้น เกี่ยวกับธรรมชาติ สดใส ร่าเริง ไม่ทำให้เราเครียด อยากได้เห็น ธรรมชาติ พอได้อยู่แล้วรู้สึกดี ชอบบรรยากาศในค่าย มีบ้านต้นไม้ มีน้ำไหลลง มา"

"เอิร์น" ได้แשר์ประสบการณ์ว่ามีกิจกรรมที่ชอบที่สุดคือกิจกรรมที่ให้เล่าเรื่อง ของตัวเอง "พี่เลี้ยงให้เราเปิดใจคุยกับเพื่อน ๆ **ชอบกิจกรรมที่ให้มานั่งคุยกัน ว่าความรู้สึกของแต่ละคนเป็นอย่างไร** ชอบกิจกรรมแบบนี้ ที่ชอบเพราะ เป็นคนที่เก็บความรู้สึกเก่ง เก็บความรู้สึกเศร้า ไม่ค่อยยกคำหาญในการพูด **พอ มีประเด็นให้พูดเรื่องเราให้เพื่อนฟังก็เลยชอบ เหมือนเราได้เปิดตัวเอง"**

สำหรับนิสัยที่เปลี่ยนแปลงไปหลังมาค่าย "เอิร์น" สะท้อนว่า "ตัวเองเป็นคนใจร้อน ชี้แจงจุดแข็ง ชี้เป้า **นิสัยที่เปลี่ยนแปลงในการมาค่ายนี้ ทำให้รู้สึกหัวใจร้อนน้อยลง เราใจเย็นลง การที่ใจร้อนก็ลดลง ทำให้ตัวเองมีความสุขกว่าเดิม เป็นคนคิดในแง่ดีมากขึ้น** แต่เดิมจะคิดในแง่ลบมาตลอด จะเข้าใจคนอื่นผิดมาตลอด ซึ่งตัวเองจะไม่รู้ว่าตัวเองเข้าใจผิดอยู่ ก็เปิดใจยอมรับอะไรที่ไม่ดี ก็รู้ตัวเองว่าสิ่งนั้นมันไม่ดี สิ่งไหนควรทำหรือไม่ควรทำ ธรรมชาติและบรรยากาศของค่ายทำให้เราเปลี่ยน"

"อีกสิ่งหนึ่งที่ได้คือการภาวนาในป่า ทำให้เรารู้เลย ตัวเองเป็นคนๆ หนึ่งที่กลัวในการอยู่คนเดียว กลัวเวลาเห็นต้นไม้ จะคิดไว้แล้วว่าผีใช้ไหม จะเป็นคนคิดเล็ก เห็นกอไม้ชนิดเดียวก็คิดก็กลัวแล้ว พอได้มาอยู่ในป่าคืนนั้น ปูที่นอนแล้วนอนสักพักหนึ่ง ลืมตามานั่งมามองรอบตัวมีทั้งไม้ไผ่มีอะไรต่าง ๆ คิดว่ามันไม่ใช่ที่เราคิดนะ ไม่ใช่ผีนะ ยิ่งเราคิด เรายิ่งกลัว **เลยปล่อยวางไม่คิดไม่อะไรอยู่กับตัวเองให้มาก การอยู่คนเดียวและความสงบทำให้เราเป็นคนมองโลกในแง่ดีมากขึ้น ทำให้เราคิดได้"**

"หนูคิดว่าประโยชน์ที่หนูได้จากค่าย มีหลายอย่าง เช่น งานศิลปะ หนูได้เรียนรู้ศิลปะ หนูเป็นคนไม่เคยวาดรูป ไม่ชอบวาดรูปเลย เป็อการวาดรูป วาดรูปไม่เป็น ไม่ชอบงานศิลปะ ชี้แจงจุดแข็ง พอฝึกบให้เราบรรยายอารมณ์ว่าอารมณ์ของเราเป็นอย่างไร ให้เราเขียนลงไปกระดาษ หนูก็เขียนในความรู้สึกของตัวเอง

จะมีแต่สีดำทั้งหมดเลยที่หนูเขียนไป เพราะคิดว่าชีวิตมีแต่ความมืดมน มีแต่ความแ่ย มีแต่ความผิดหวัง ก็นั่งคิดแล้วใส่สีอื่นไป เพิ่มความสว่าง ตรงนี้ทำให้เราคิดได้ ก็เลยชอบ จากนั้นก็เลย**คิดว่าศิลปะก็มีแง่ดีอย่างหนึ่ง ไม่ใช่แค่วาดรูปอย่างเดียว ระบายสีอย่างเดียว มีอะไรหลาย ๆ อย่างให้เราทำเลยได้กลับมาคิดว่าศิลปะก็ดีสำหรับหนู ให้หนูได้มาระบายสิ่งที่หนูต้องการระบาย ก็เลยชอบสิ่งนั้น"**

"สิ่งที่ได้จากค่ายและจะนำกลับไปใช้มีหลายอย่างเลย เช่น สิ่งทีี่ ๆ ได้สอนว่าเราต้องให้อภัยคนอื่น ต้องคิดในแง่ดี ไม่คิดในแง่ลบ จะทำให้มาติดลบที่เรา เพราะเราเป็นคนที่ดีดลบ ก็จะทำให้เขาบอกเรามาปรับใช้ในชีวิิต และปรับใช้ในสังคม ที่บ้านด้วย ให้ดีกว่าเดิม ก็จะทำให้ได้คะ มั่นใจในตัวเองว่าตัวเองจะทำได้คะ"

"ทักษะที่ได้คือการแสดงออกที่มากขึ้นเพราะเป็นคนขี้อาย อายในการพูด อายในสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่กล้าพูดออกมาคือ คิดได้ แต่พอมานพูดจริง ๆ ขี้อายไม่ค่อยกล้าแสดงออก **พอมายู่นีได้กล้าจับไมค์มากขึ้น ได้กล้าพูดในสิ่งที่ตัวเองอยากพูด ได้กล้าแสดงออกในสิ่งที่ตัวเองอยากทำ** จากการทำตัวเองอายก็พูดออกมาหมด จากการทำตัวเองรู้สึกแ่ย ๆ ก็พูดความแ่ย ๆ ของตัวเองออกมาตอนที่ได้ไปยืนพูดที่ตลาดช่วงเมื่องน่าน เห็นคนอื่นพูดก็ทั้งรู้สึกดีและรู้สึกแ่ย พอตัดมาที่ตัวเองเพราะหนูพูดถึงครอบครัวของตัวเอง ได้เล่าชีวิตของตัวเอง

ตอนขึ้นไปเล่าก็รู้สึกอายนะที่พูดเรื่องตัวเองให้คนอื่นฟัง อายที่ต้องพูดเรื่องในครอบครัวให้คนอื่นฟัง ก็กลัวว่าคนอื่นจะคิดในแง่ลบ แต่พอมาคิดอีกทีว่าเขาคงไม่ได้คิดอะไรหรอก เขาคงจะให้กำลังใจเรามากกว่าที่เราต้องสู้ต่อไป **จิตใจที่ตัวเองได้พูดคำที่ตัวเองอยากพูดออกมา หนูไม่รู้สึกลัว** พูดไปก็คิดถึงแม่ไป ทำให้ไม่รู้สึกลึ้นหรือกลัว เป็นคนที่ถ้าจะอะไรก็ตาม ถ้าพูดถึงแม่เราจะพูดคำทุกคำออกมาได้หมดเลย แม่จะพูดเสมอว่าเรื่องต่างๆ อันไหนดี อันไหนไม่ดี"

กับงานจิตอาสาในชุมชน "เอิร์น" เล่าว่าปกติช่วยงานชุมชนอยู่เป็นประจำ "งานในชุมชนได้ลงไปช่วยพัฒนาหมู่บ้าน ผู้ใหญ่จะให้วัยรุ่นคิดกันว่าเราจะทำอะไร เราก็มาวางแผนกัน หนูอยู่หมู่บ้านระวี หมู่ 8 เขาจะให้ข้อคิดเรา เราเป็นแกนนำ **ก็บอกผู้ใหญ่และชุมชนว่าเราจะเก็บขยะให้ชุมชนสะอาดมากขึ้น และลดเรื่องเหล้ายาเสพติดในหมู่บ้าน** บอกในที่ประชุมหมู่บ้านว่าเราไม่รู้ว่าจะใครเสพหรือไม่เสพ ก็มีการเรียกประชุมทั้งหมด แล้วหนูได้มีโอกาสไปพูดให้ทุกคนในชุมชนได้ฟังเรื่องการลดเหล้ายาเสพติด หนูก็บอกว่าการเสพไม่ได้ช่วยอะไรเราเลย ทำลายมากกว่า ทำร้ายตัวเรา ทำร้ายหมู่บ้าน ทำร้ายประชาชน ถ้าเราหนีไม่พ้นตำรวจก็จะมาจับเราได้ ให้เขากลับมาคิดใหม่นะ ว่าสิ่งที่ทำอยู่ไม่ได้ดีอย่างที่คิดกัน กลับมาทำอะไรดี ๆ ในหมู่บ้านดีกว่า เช่น เก็บขยะ ทำความสะอาดหมู่บ้าน ทำความสะอาดบ้านตัวเอง หาอะไรทำใน

หมู่บ้านให้เรามีความสุข ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องแบบนั้น คนในหมู่บ้านเขาก็ฟัง หนูนะคะ หนูคิดว่าเขาเชื่อในตัวหนู ที่อยากให้มีหมู่บ้านมีอะไรที่ดี ซึ่งหนูพูดแบบนี้มาตั้งแต่ตัวเองอยู่ ป.6 จนถึงทุกวันนี้"

"เอิร์น" เล่าต่อว่าตอนเด็ก ตนเองชอบเข้าวัดและทำความสะอาดวัด **"ตัวเองเป็นคนชอบเข้าวัดในวันพระ เข้าไปทำความสะอาดวัด เช็ดหน้าต่าง เช็ดโถ้นั้น** สักพักหนึ่งพวกผู้เฒ่าเขาจะชวนเรากินข้าวในวัด ก็ได้คุยกับผู้เฒ่าที่เขารู้มากกว่าเรา รู้อะไรหลาย ๆ อย่างที่เราไม่รู้เกี่ยวกับวัด พอมีวันพระเราก็จะมาล้างจานเก็บของ ทำความสะอาดวัด จะเข้าไปคุยกับเจ้าอาวาสวัดว่าเราจะเข้ามาทำความสะอาด ทำให้วัดน่าอยู่ ก็ไม่มีใครบอกให้เราทำแบบนี้ คิดเองแล้วไปหา ชวนเพื่อน ๆ ปรีक्षाเพื่อน ๆ **ถึงทำตรงนี้เหนื่อย แต่เราอยากทำอะไรที่ดีกว่าอยู่บ้านไปวัน ๆ อย่างน้อยการอยู่บ้านไปวัน ๆ ไร้สาระ หาอะไรทำที่มันดีกว่านี้ดีกว่าเหนื่อยแต่มีความสุขที่เราได้ทำจริง ๆ จัง ๆ ด้วยใจเราเอง"**

กลับไปแล้วอยากพัฒนาหมู่บ้านอย่างไร "ยังไม่ได้คิดเลย ที่มอง ๆ ไว้ก็อยากพัฒนาวัด อยากให้วัดสวยกว่านี้ มีสีสันทัน มีจุดท่องเที่ยวเยอะกว่าเดิม คนจะได้เข้าวัดเยอะกว่าเดิม หาสัตว์เลี้ยง หรือนก หรืออะไรที่เป็นธรรมชาติมา และทำความสะอาดวัด ทำให้ดีกว่าเดิม หนูก็จะมีกลุ่มผู้ใหญ่ของหมู่บ้านทำด้วยกัน

เพื่อนๆ วัยเดียวกันจะมีน้อยที่คิดเหมือนเรา หนูจะชอบเข้าไปอยู่ในวงผู้สูงอายุ
ชวนเขาคุย มากกว่า"

สำหรับเป้าหมายในอนาคตของ "เอิร์น" เจ้าตัวบอกว่าสองอาชีพนี้ที่ใฝ่ฝัน
"หนูอยากทำอาชีพพยาบาลทหาร ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด ต้องทั้งเรียน ทั้งค่า
เทอมเยอะ และต้องเข้มแข็งด้วย มันต้องใช้ความอดทนสูง อีกอาชีพที่อยาก
ทำคือเปิดร้านเสริมสวยของตัวเองในหมู่บ้านเพื่อให้คนในชุมชนมาสระ
ผม มาเรียนรู้การแต่งหน้าการทำผมเป็นอย่างไร ถ้าเราอยากให้เขารู้ว่าการที่
จะเสริมสวยเป็นอย่างไร เราต้องรู้จักก่อนแล้วเราค่อยไปสอนเขา ถ้ามีคน
ส่งเสริมสนับสนุนในอาชีพนี้ก็จะเรียนค่ะ เพราะชอบ ชอบอะไรที่เกี่ยวกับการ
แต่งหน้า เสริมสวย รักในการแต่งตัวค่ะ"

ท้ายสุด "เอิร์น" ได้บอกเล่าความภาคภูมิใจในชีวิตของตนเองให้ฟังว่า"ภูมิใจ
ในตัวเองที่ทำงานหาเงินให้พ่อแม่ได้ คือความสำเร็จของเรา หนูเป็นพี่
คนโตของครอบครัวที่เขาคาดหวังกับเราเยอะ จึงภูมิใจในสิ่งนั้น บอกแม่ว่า
ไม่ต้องขอร้องว่าจะให้ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ให้ หนูจะทำให้เองด้วยใจ"

“

พอมาอยู่นี้ได้กล้าจับไมค์มากขึ้น
ได้กล้าพูดในสิ่งที่ตัวเองอยากพูด
ได้กล้าแสดงออกในสิ่งที่ตัวเอง

อยากทำ

”